

בארה של תורה

פשט עיון ודרש בפרשת השבוע ופניני השקפה ומוסר / נכתב ונערך ב"ה ע"י הרב ראובן גולן

יו"ל ע"י מוסדות "דרכי תורה" רחובות (רח' הי"ש 12) לאור חזונו ומשנתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

כתובת המערכת:

רחובות- ההגנה 56/5

טל' - 054-8410805

דוא"ל להערות וקבלת

העלון מדי שבוע:

rg5740@gmail.com

גליון 811 אלול תשפ"ג שנה יז

העלון מוקדש לע"נ סבי יחיא בן טלעת יוניסיאן ז"ל

פרשת כי תבא

האמונה היא לא הפתרון!

אזור הנוחות הוא אויב גדול של האדם

זה סיפור שלא היה ולא נברא, אבל המסר עצום ביותר. אנחנו כולנו בחיים שלנו תקועים באיזשהו "אוכל". וזה נקרא "אזור הנוחות". לכל אחד יש את אזור הנוחות שלו, בחיים, בבית, בכולל, בעבודה. ולמרות שהוא יכול להתקדם ולהגיע למקום הרבה יותר גבוה, הוא אומר, תן לי את האוכל והמספוא, נוח לי במה שאני רגיל אליו. אבל זה סוגר עליך?! אתה אף פעם לא תצא משם! אם לא תעז יום אחד לצאת מאזור הנוחות אתה תישאר תקוע שם תמיד!! והוא עונה, זה טוב לי, יש מספוא, יש צל, נעים לי, למה אני צריך להתאמץ. זאת אומרת, כדי להצליח, אדם צריך לצאת מאזור הנוחות. וגם בלימוד זה כך. לפעמים אדם רגיל לאותו דבר, לומד את אותם דברים, אותה חברותא, אותם קריטריונים שאני דורש מעצמי, ולא מציב לעצמי רף מסוים, רף אחר, לא דורש מעצמי יותר, כי נוח לי. נוח לי ככה, אני לא יוצא מאזור הנוחות, נוח לי. כך לא מתקדמים. כדי להתקדם, כדי להשיג דברים בין ברוחניות ובין בגשמיות, אדם צריך לצאת מאזור הנוחות. וזהו "כי תצא למלחמה על אויבך", כי באמת אזור הנוחות הוא אויב גדול של האדם, כי ההרגל הזה מונע ממנו להצליח. ואם לא תצא למלחמה, אם לא תחליט שאתה יוצא מהגדר הזה, יוצא מהדבר הזה שכולא אותך, תישאר כך כל החיים.

אחרי הגירושין לפתע מתחזקים באמונה

גם בעניין עבודת מידות. לאדם נוח להאשים את כולם חוץ מלבדוק את עצמו. לפני הרבה שנים היה זוג שנישאו זה לזה והתבילה התפרקה מאוד מהר. מה הבעיה שהיתה שם? שניהם "התברכו" בשער הראשון של האורחות צדיקים. שער הגאווה. לכל אחד יש גאווה, כל אחד מאיתנו יש בו גן חיות, של בעלי החיים הטהורים- מידות טובות, ובעלי החיים הטמאים- מידות רעות. אבל כל אחד משהו אחר יותר שולט בו. והזוג הזה, הגאווה היתה שולטת בשניהם. הרבה אגו וגבהות הלב. הם לא היו מוכנים להתקפל, לא היו מוכנים להשלים, לא היו מוכנים לשמוע צד שני, שום דבר. כל מי שניסה לטפל בהם אמר שהכל עניין של מידות.

הם לא חזרו אחד לשני, והיה להם קשה, קשה להיות ביחד אך גם קשה להיות לבד, זה לא פשוט, ואז פתאום התחלת לשמוע מהם התחזקות גדולה באמונה- שהכל מה', ויש בורא עולם, ומי שמאמין לא מפחד. אמונה היא עמוד התווך בלי ספק, אבל האמונה זה לא מקום לברוח אליו מעבודה על מידות. ואנו הרבה פעמים משתמשים באמונה כדי לברוח מעבודת המידות.

כלומר, מקומה של האמונה הוא כשיש קושי, ואז על האדם להאמין בה' שהכל לטובה. אבל האם אדם יכול לומר אני מאמין בה' אז אני לא יוצא לעבוד? יש דרגה כזאת, אבל זו לא הדרגה שלנו. אנחנו לא אומרים, יש אמונה אז אני לא יוצא לעבוד ולא מביא כסף הביתה. וכך גם כאן, בבית יהודי האמונה היא מאוד חשובה, אבל גם

החכם שהציל את הכפר מעדר הפרות

אנו מצויים בעיצומו של חודש אלול, ויום הדין קרב ובא. התורה משתמשת בכמה מקומות בלשון "כי תצא למלחמה על אויבך". ושואל על כך רבי מנחם מנדל מקוסוב מדוע נאמר "על אויבך"? הרי לא נלחמים על האויב, אלא נלחמים עם האויב.

אלא כתוב כאן יסוד עצום, שעוד לפני שאתה מתחיל את המלחמה, אתה צריך להאמין שתנצח בה. מבחינתך אתה לא יוצא להילחם עמו, איתו, אלא אתה מעליו, "על אויבך". אני הולך לגבור עליו, ידי על העליונה. אם אתה יוצא למלחמה מתוך ספיקות, מתוך אי אמון עצמי, זה לא ילך.

היה כפר אחד שפתאום התחילה להתרחש שם תופעה מוזרה מאוד. עדר של פרות היו באות ומתפרצות לתוך הבתים, נכנסות ומחוללות שמות, בעיקר אוכלות אוכל, הרבה אוכל. הכפריים ניסו לחסום אותן ללא הצלחה. והנה הגיע אדם חכם לכפר, ואמר להם, יש לי פתרון בשבילכם, אבל יהיו אי אלו תמיהות במהלך הדרך, אז אם אתם מוכנים להאמין בי ולהאמין בדרך שלי, בסדר, אם לא- חבל על הזמן. אמרו לו, בסדר. אמר להם ממחר אתם מביאים מנות אוכל יפות וגדושות, כולם, ללא יוצא מן הכלל, ושמים את זה בשדה, אחת השדות שסמוכה לכפר.

הם החלו להביא אוכל לשדה, והפרות ראו כי טוב, ומיום ליום באו יותר ויותר פרות כי השמועה עשתה לה כנפיים, ומחמישים פרות הגיעו לכמה מאות. והכפריים רואים ועיניהם כלות. הם אומרים מה אנחנו עושים, מה זה הבן אדם הזה. האוכל הזה הוא בשבילנו, מה אנחנו שמים אותו פה. אמר להם, הבטחתם לשתוק.

עברו כמה ימים, והנה הוא אומר להם, כשהפרות באות ואוכלות, תוך כדי שהן לא שמות לב, תביאו ארבעה קרשים ותתקעו בזוויות, בארבע הזוויות, ארבע כנפות הארץ. הפרות ראו איזה קרשים, אבל זה לא הפריע להם לאכול. עברו כמה ימים, וכשהפרות כבר התרגלו, אמר להם תמתחו בין קרש אחד לשני גדר, אבל רק גדר אחת. כלומר שצד אחד יהיה סגור, ושאר הצדדים פרוצים. וכך הם עשו.

הפרות ראו גדר, אבל למה צריך לדאוג אם יש אוכל. עוד כמה ימים עשו עוד גדר, והפרות כבר היו סגורות משני צדדים, אבל יש מקום ברוך ה'... ועוד פרות נכנסו פנימה. אחר כך עשו גדר שלישית. והנה בהגיע היום, מאות פרות נכנסות ואוכלות אוכל, ואז הוא קורא לכולם, תבואו מהר לסגור את הגדר הרביעית. ואז, כשהפרות גמרו לאכול, כבר לא היתה להם אפשרות לצאת. וכך התושבים הרוויחו פעמיים- גם סרה מהם מכת הפרות, וגם יש להם עדר של פרות, מה צריך יותר מזה. הן צריכות להשלים להם את כל הסעודות שעשו...

מה עבר בראש של הפרות כשסגרו עליהם? תצאו, אתם רואות שסוגרים עליכם, תצאו החוצה. אלא מה, כך פועל כח ההרגל. יש פה את האוכל, מנה ראשונה, עיקרית, אחרונה... אני כבר רגיל, כך נוח לי, ולכן אין סיבה לדאגה.

שרה אירן בת יהודה ובלומה שפילמן ע"ה
יוכבד אביגיל בת מרים אבשקר ע"ה
סוליקה בת רחל חייבי ע"ה
זיהרה בת שמעון ע"ה ע"י זגורי

מנחם בן עזרי גרסי ז"ל
מנחם בן יוסף ולאח ז"ל
יעקב בן רחל מזרחי ז"ל

דוד בן מרים חייבי ז"ל
שמואל בן פנינה ז"ל
אליהו בן עיישא תורג'מן ז"ל
חיים בן סאלם קרוה ז"ל

זוהרה בת חנה בן המו ע"ה
רחל בת סעידה ואהרון בן ע"ה
דניאלה בת יהודית גרסי ע"ה

העבודה על המידות. אז כמו שאתה יודע לנפנף חזק באמונה, למה רגע לפני כן, במקום למהר ולפרק את החבילה, למה לא עבדת על המידות? אמונה זה לא מקום לברוח אליו. זה הכי נוח, אני לא מוכן להתפשר, לא מוכן לגשר, לא מוכן שום דבר, אלא מפרקים את הכל ומיד רוממות האמונה בגרוני.

וזה לא רצון ה'. כי רצון ה' שאדם יצא מאזור הנוחות, רצון ה' הוא- **"כי תצא למלחמה על אויבך"**. אל תדבר פתאום עכשיו אמונה, למה לא עבדת על עצמך? לא, זה לא כך. ומה אחרי זה רואים, הולכים ומתחננים עם אחרים רואים שזה אותו דבר או יותר גרוע. למה? כי זה לא מתחיל בדברים שלא תלויים בך, זה מתחיל בך. אתה לא השתנת, אתה נשארת עם אותה גאווה או קנאה או עין צרה, אז זה היה בזיווג הראשון ועכשיו זה בזיווג השני. מה חשבת, שזה ישתנה? השניה לא טובה תלך לשלישית? זה שוב אותו דבר.

ומה הפתרון? כי תצא למלחמה, צא מאזור הנוחות, תעבוד על זה, אתה רואה שיש לך בעיה, תעבוד על זה. אשריך שאתה מאמין גדול, מעניין, בדברים אחרים אתה לא כזה. מה קרה פה? פה **האמונה משרתת את האינטרסים שלך**, וזה לא חכמה. הקב"ה רוצה שאדם לא יגיד הכל בסדר, יש אמונה, למה לצאת למלחמה. לא, יש מלחמת מצוה, יש מלחמת רשות, צא מאזור הנוחות, צא ותילחם.

תשמור את האמונה להיכן שצריך

אנו בתור בני אדם מורגלים לעשות הנוחות לעצמנו. הגמרא אומרת שמדבר מתוקן לא לומדים, ממקולקל לומדים. אם רואים איזה אדם שעושה משהו טוב כמה לומדים ממנו? לומדים אבל לא כולם. אם רואים משהו עושה לא טוב, אז זה בסדר בוא גם אנחנו נעשה כך. גם האדם עצמו צריך להבין ולבדוק, מי אתה ומה אתה, אל תרוץ ישר לאמונה. את האמונה תשמור למקומות שבאמת צריך אותה, אבל יש לפעמים מקומות שזה לא האזור, לא זה הנושא, הנושא זה לא כמה אתה מאמין, הנושא זה האם אתה עובד על עצמך, מי אתה, מה אתה, איך המידות שלך. ופה אנחנו עושים הנוחות לעצמנו, פה אנחנו מוותרים. אני איך שאני, אל תשנה אותי, מה אני ילד קטן, מה באים לחנך אותי? בן אדם לא מוכן לשמוע. אז או שהוא מתגרש או שהוא לא מתגרש וממשיך עם אותם טעויות, וכל הזמן שם בבית יש "זיקוקים", שמח שם בבית. למה? כי לא מוכנים לעבוד עבודה עצמית.

בן אדם מה לך נרדם, צא מאזור הנוחות!

אנחנו נמצאים בחודש שהוא כל כולו יציאה מאזור הנוחות. יש אנשים שאומרים שהם היו מוכנים לשלם שיתנו להם כרית ושמיכה וילכו לישון ויקומו אחרי ימים נוראים, או אחרי שמחת תורה. מדוע הם אומרים כך? ממה זה נובע? כי אלול זה לא כמו חשון או כסליו, גם שם יש חגים, אבל זה מעניין, זה כסף. אלול זה לא חודש של כסף, אלא חודש של יציאה מאזור הנוחות. זה אלול. אז אנחנו רגילים בתרדמת, תן לי לרוץ כל השנה על אותו מסלול, טייס אוטומטי. זה בגלל שאני רדום. מה זאת אומרת רדום? אני חי וער ועושה מעשים?

הרב יוספי ב"דרכי תורה"

בס"ד בצאת השבת ידרוש בבית מדרשו דברי חיזוק והתעוררות לקראת הימים הנוראים

מזכה הרבים

הגאון הצדיק הרב יהודה יוספי שליט"א

תפילת ערבית של מוצ"ש בשעה 19:40 ואחר כך דרשת חיזוק והתעוררות מפי הרב.

עזרת נשים פתוחה.

נכון, אבל אתה לא מממש את עצמך, אתה לא באמת מי שאתה, מי שאתה אכן רוצה וחולם להיות, ואלול קורא לך לצאת מאזור הנוחות ולהיות מי שאתה באמת. לכן המילים הראשונות בסליחות של הספרדים- **"בן אדם מה לך נרדם"**. מה זה מה לך נרדם? צא מאזור הנוחות! "נרדם" זה אזור הנוחות. באלול אין אזור נוחות, אלא יציאה מאזור הנוחות וזה לא נעים לנו, אנחנו לא אוהבים זאת, בן אדם מטבעו לא אוהב יציאה מאזור הנוחות.

כל אחד יבדוק בעצמו, **דווקא המקומות שאתה מפחד להתעסק ולהתמודד איתם, שם טמונים לך האוצרות הגדולים**. והנוחות הזאת זה מה שמשחק אותך, זו התרדמת. התרדמת של החורף, של הקיץ. אלול אומר בן אדם מה לך נרדם. צא מאזור הנוחות, תעבוד על עצמך. אם יש מידה שעדיין לא עבדת עליה, למה אתה מחכה.

"כי תצא למלחמה על אויבך", יש סייעתא דשמיא, יש רוח טהרה שהקב"ה מערה ממרום למי שרוצה לצאת מאזור הנוחות, ואז- "ונתנו ה' אלוקיך בידך ושבית שביו". אתה תצליח. למה? כי יצאת. כי ניסית. יכול להיות שתיפול, יכול להיות שתיכשל, יכול להיות שלא ילך לך, אבל ניסית!! **עדיף להיכשל מניסיון שלא הצלחת, מאשר לא לעשות בכלל**. כי זה שניסה ניסה, לפעמים יצליח ולפעמים לא יצליח. זה שלא ניסה- איפה "כי תצא למלחמה", זה רצון הבורא? שתשב כל הזמן על אותו דבר? כל אחד יתבונן איפה בעבודת ה' שלו יש אזורים שהוא לא נוגע בהם, אזורים שאם הוא קצת היה מתאמץ לצאת מהם ולכבוש אזור אחר הוא היה יכול להשתנות אולי לגמרי ואולי בחלקים מהותיים. לא מדובר דווקא על לימוד, זה יכול להיות ביחסים בינו לבין אשתו, בעבודת ה' שלו, ביחס שלו לעולם, בעניין של יראת שמים. לא להתרגל ולהגיד זהו כזה אני, זה מה שיהיה.

הצעיר מאמין גדול בעצמו ובחלומות שלו

יש רש"י הירש בפרשת נח שמביא את הפסוק כי "נער ישראל ואוהבהו", ושואל למה ה' אוהב את הנערים? למה? אלא, הצעיר הוא מאמין גדול, מאמין גדול בעצמו, בחלומות שלו, הוא לא מתייאש. המבוגר בשונה ממנו הפסיק כבר מזמן לחלום. וזה אנחנו, אנחנו כבר מתוסכלים, אנחנו כבר יודעים כי ניסינו הרבה פעמים, עברנו הרבה אלולים, ואנו אומרים לעצמנו אין סיבה שדווקא אלול הזה הוא זה שיהפוך אותי וישנה את מידותיי? וזו בדיוק הבעיה. כי הסוד הוא שכן, תנסה, "כי תצא על אויבך", אם אתה יודע שהנך בבחינת "על" ומאמין שתצליח, ממילא "ונתנו ה' אלוקיך בידך". זה סוד ההצלחה. כל אחד יראה באזור האישי שלו איפה הוא פורץ דרך, איפה הוא יוצא החוצה, אם זה בלימוד, בהישגים שלו, בידיעות שלו, בעבודת ה' שלו, בזוגיות. לא יאמר, כך אני רגיל עשר עשרים שלושים שנה אז אמשיך כך עד מאה ועשרים. לא, תחשוב, תשנה משהו, דברים משתנים, אנשים משתנים, זה לא אותו דבר. וזו החכמה. מי שמעז, מי שמנסה בשאר תחומים לא מובטחת לו הצלחה, אבל ברוחניות, כן. ברוחניות כתוב וכפי שאמר החזו"א שאדם שמתפלל על רוחניות בוודאי נענה. והלוואי שנזכה ב"ה.

זמני תפילות ב"דרכי תורה" - שבת קודש פרשת כי תבא

מנין פלג המנחה - 17:35
מנחה ערב שבת (קרבת) - 18:40
הדלקת נרות - 18:46
שחרית מנין נץ (קרבת) - 5:20 (בסיום שיעור ועונג שבת)
שחרית מנין מרכזי (קרבת) - 8:00
מנחה מנין א' (קרבת) - 13:30
תהלים לבנות - 14:15
שיעור גמרא אליבא דהלכתא מסכת ביצה - 14:15
שיעור בהלכות שבת - 16:00
תהלים לבנים - 16:00
אבות ובנים - 16:30
מנחה מנין ב' (קרבת) - 17:30
שיעור אור החיים הקד' פתוחי חותם זורע שמשון - 19:15
צאת השבת - 19:36
ערבית מוצ"ש - 19:40
דרשת הרב יהודה יוספי שליט"א - לאחר ערבית
רבינו תם - 20:23

ימות החול (שבוע פר' נצבים וילך)

שחרית (קרבת) - א. מנין נץ. ב. 8:15
מנחה (קרבת) - א. 13:15. ב. 15:00. ג. 18:40
ערבית - 19:20